

af familiens situation sammenholdt med de hjælpemuligheder, som lovforslaget angiver.

Bestemmelsen i 2. pkt. er en hensigtserklæring, hvormed det understreges, at hjælpen bør sigte mod, at barnet eller den unge kan blive i hjemmet. Det skal dog samtidig understreges, at der ikke hermed lægges op til, at der skal være prøvet enhver form for hjælp i hjemmet, før der kan ske en anbringelse, jf. nærmere bemærkningerne til stk. 2 nedenfor.

Bestemmelsen i stk. 1, 3. pkt., fastsætter i overensstemmelse med udvalgets forslag om partsstatus til de unge, der er fyldt 15 år, at en beslutning om anbringelse uden for hjemmet efter § 33, stk. 2, tillige kræver samtykke fra den unge. Forslaget er begrundet med, at den unges medvirken og motivation for en anbringelse er afgørende for, om det ønskede formål, jf. § 66 b, kan opnås. Udvalgets forslag angår alene anbringelse uden for hjemmet, idet dette må anses for at være det mest vidtgående. Samme medvirken og motivation fra unge vil imidlertid være nødvendig i forhold til andre af de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2. Det vil derfor også i disse tilfælde være vigtigt at inddrage den unge i overvejelserne herom. Udvalget har imidlertid ikke fundet det hensigtsmæssigt med et egentligt krav om samtykke i disse tilfælde, da dette kan frygtes at komme til at hindre iværksættelse af foranstaltninger, der vil være formålstjenlige i forhold til andre af familiens medlemmer.

I stk. 2 opregnes de tilbud, der kan gives, når betingelserne i stk. 1 er opfyldt. De enkelte foranstaltninger, som er beskrevet nedenfor, har hver især et indbygget formål – en kerne – men samtidig nogle fleksible ydre grænser, der gør, at foranstaltningerne overlapper hinanden, hvilket indebærer, at to eller flere foranstaltninger kan anvendes samtidigt eller i forlængelse af hinanden. Dette er af stor betydning for, at man dels kan betragte støtte som en supplerende hjælp til familien, dels kan sikre en kontinuitet i hele indsatsen. Samtidig sikres, at indsatsen fortsat kan udvikles inden for de givne rammer. Foranstaltningerne kan altså tilbydes enkeltvis eller i kombination med hinanden. Nummereringen er derfor ikke udtryk for en tidsmæssig prioritering i et sagsforløb.

Ad nr. 1.

Egentlig konsulentbistand kan tilbydes, når det må antages, at der over et vist forløb kan være behov for støtte til barnet/den unge eller familien. Der kan være tale om samlivsproblemer, opdragelsesproblemer, adfærdsproblemer, psykiske problemer eller kriminalitet. Særligt sagkyndige bør inddrages i sagsbehandlingen, eventuelt ved inddragelse af amtskommunens særlige ekspertise.

Forløbet af samtalerne med familien og barnet eller den unge kan føre til, at der skønnes at være behov for i særlig bestemt form at præcisere, at der skal følges en bestemt fremgangsmåde eller træffes bestemte foranstaltninger af familien, f.eks. at barnet skal søge en daginstitution eller lignende, eller at et barn eller en ung skal søge en skole eller andet uddannelsessted, en ungdomsklub eller lignende. Deltagelse i forskellige foreningsaktiviteter, f.eks. sportsforeninger, kan også være en fornuftig løsning ud fra en konkret vurdering.

Anvendelsen af foranstaltningen må som udgangspunkt bygge på barnets eller den unges og forældremyndighedsindehaverens motivation til samarbejde.

For at tilkendegive en vis alvor i myndighedernes opfattelse over for barnet eller den unge og forældremyndighedsindehaveren kan beslutning om foranstaltningen træffes uden samtykke efter forslaget § 34.

Udgifter, der følger af de ovenfor nævnte anvisninger vedrørende barnet eller den unge, vil kunne ydes i det omfang forsørgeren ikke selv har midler dertil, jf. nr. 7.

Ad nr. 2.

Denne foranstaltning tager primært sigte på ved forskellige former for støtte i hjemmet (i praksis betegnet som »hjemme-hos« ordninger) at sørge for at familien holdes samlet. Afhængig af familiens behov er de opgaver, der skal løses, mangeartede.

Som eksempler på opgaver kan nævnes:

at støtte familien i at strukturere hverdagen, at sørge for at børnene kommer i skole, til idræt eller lignende, at støtte forældrene i grænsesætning over for børnene, at motivere forældrene til aktiviteter, og at støtte familien i kontakt til omgivelserne.

Støtten kan ydes i meget varierende perioder fra nogle få måneder til flere år, og tilstedeværelsen i familien kan variere fra flere timer dagligt til et besøg 1-2 timer én gang om ugen eller hver 14. dag alt efter, hvor stor en indsats en afhjælpning af problemerne må antages at kræve.

Ad nr. 3.

Familiebehandling eller anden lignende støtte over for hele familien kan ydes i hjemmet, som ambulante behandling eller i form af barnets eller den unges ophold i en dagforanstaltning.

For så vidt angår familiebehandling ved døgnophold henvises til nr. 4, som er omtalt nedenfor.

Familiebehandling kan også tilbydes familien i tilknytning til, at barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet, jf. nr. 10.